

LAS NOVEDADES

Carrer de A. Clavé, 8 : Granollers

Camiseria.—Corbateria —Corres.—Colls i Punys.—Lliga-cames.—Elàstics
Roba blanca.—Genres de punt

EXTENS ASSORTIT

PREU FIXE

AQUESTA CASA REGALA ELEGANTS TARGETES PERFUMADES ALS COMPRADORS

En les passades festes de Nadal, totes les societats d'aquesta vila varen rivalitzar una amb altra per a fer més agradoses tals diades.

Tot se va concloure amb balls i tots varen esser concurríidíssims.

Com a novetat va distinguir-se el «Cassino», que al centre del saló instal·là un arbre carregat de llums de color i regals que's varen distribuir entre les senyores i senyoretetes.

També i seguint la tradició, al «Centre Catòlic» va representar-se els clàssics *Pastorets* que com sempre se varen veurer concorreguts.

La caiguda d'una estrella

(DEL ESCRIPTOR SUECH RUST ROEST)

Era la nit hermosa, amb un blau fosch, sense núvols el cel y clavetejat d'estrelles relluents. La comitiva anava al davant y caminaven vores del mar per un esquifit corriol y conversaven amb animació. Se retreyen els escayents dies y lo finar del estiu, emplujat sempre. Després se preguntà:

—¿Y com estigué allà al Sur, senyor doctor?

—Magnífic; el raig de lluna en el gran canal de Venècia hi ha que véurel. Aquella temperatura no es comparable amb la d'eix mar del Nort, sempre freda y crudel. Me trobava abans del mitjdia al Lido...

Desaparegué la veu al tombar els conversaires la punta d'una roca que avansava cap al mar.

Leonart Hoffmann se parà.

—¿Vol sentarse un moment, senyoreta Signe?

—Sí, amb molt gust, pero ahont? No veig lloch per seure.

—Aquí, sota d'aquesta penya, donguim la mà; aixís!

Ella es va assentá, pero de certa manera, pera deixar seti a n'ell

Restá silenciosa y es contemplava les llunyances del mar.

—¿Amb qué pensa, senyoreta Signe?

—Esperava que caigués una estrella. Tinch per demanar un dó.

—¿No té vosté quan desitja? Aixís m'ho creya.

—Ah, Deu meu, ¿qui ho té tot? Si vosté hi pensa potser també voldria alguna cosa més que no posseheix.

¿Li ofería ella un motiu? Bé s'ho cregué ell per un moment, pero desseguida es doná compte de que seguía abstreta y no feya cas de ses mirades.

—Abans no caigui una estrella, podríam contarnos, senyoreta Signe, com nosaltres podém ferho, lo que abdós desitjém. Aquestes coses volen tenirsho pensat; si's deixa passar la ocasió després ja no si es a temps.

—No necessito ferho perque dia y nit penso amb lo

mateix, y tal vegada no es propi que'n parli, y n'haig de parlar encara que sembli un contraentit...

Va estendre'ls brassos com si volgués abraçar a n'algú.

—No sé lo que dech dir; may ho soch desitjat tant intens, tant calurosament com ara ho desitjo—va musitá ell amb veu apagada.—Fins avuy la meua voluntat m'ha ajudat a la consecució de mes aspiracions, pero en aquest assumpto espero l'auxili de la bona estrella.

—Lo mateix me passa a mi, si bé jo crech en la forsa de la voluntat... Oh, no pot figurarse el volguer de la meval

Brillaven sos ulls, per sos llavis s'hi dibuixava la energia y apelotonava de ferm ses petites manetes d'infantona. Amb sa mirada penetrant aixís la va veurer ell a la desmayada claror de la lluna; ho va veurer, desde son seti, confós amb l'ombra, recotzat en la penya y amb els braços encreuats darrera la nuca.

—¿Donchs?

—Sí, vosté suposará de lo que's tracta; vaig notarho quan aquí mateix un altre dia en varem parlar... Es particular parlarne... si ha de semblar una tontería...

—Oh, no..... nosaltres.....

Y ell s'apressurá a inclinar-se.

—Vamos, si.... Vosté ja ho sab que canto.

Tant impensat era, tant diferent de lo que ell presumia, que aná per aixecarse, més no's mogué. Ella no's va adonar de lo que passava pel seu companyant.

—No, no m'interrumpeixi; no vull que m'aduli; ademés, sé que a vosté la meua veu li agrada. Ho he conegut. No, no es cap cosa del altre mon. ¿Sab per qué tant amenut li pregava entrés y tenia desitjos pera que'm sentís cantar? Si, perque confiava amb el seu criteri. Vosté es un excelent filarmónich, no un músich de professió, gracies a Deu; de ser aixís me causaria inquietut. Vosté sent la música amb el mateix carinyo que un devot la religió, y, per altre part, ha sentit molta música, la mellor, la més excelent. ¿Pensa en altre cosa o escolta quant li dich?

—¿Escoltol

—Vamos, devant seu soch cantat com no m'hauria atrevit devant d'un altre. May havia pensat: aquí tens una persona que critica, que jutja, el tó a que dech adaptar-me... Sols he pensat: Hoffmann comprén les meves facultats fins ahont arriuen. Es com un llas invisible existent entre'ls dos, y que fóra de nosaltres ningú pot distingir.

—¿Signel

Ella no's va fixar amb l'exclamació d'ell, estava capficada ab lo del tó de la seva veu, y pensava únicament en aixó, en lo que ella tractava d'expressar.

—Sí, a voltes, volia oblidarme de que vosté estigués present! Me feya la ilusió de trovarme ben be sola, com si cantés pera mí mateixa, y per aquest motiu podia vosté jutjar-me mellor que'l meu propi mestre... diguimho amb sinceritat; ¿creu que puch arriuar a ser alguna cosa?

De prompte exhalá un profons sospir com si s'hagués arrencat una pedra del cor y es va mirar a Hoffmann.